

Írta:
Russell M. Nelson
elnök

Hála a szülőkért

Előfordult már,
hogy várnod kellett
valami jó dologra?
Mi segíthet neked a
várakozásban?

Mind a nyolc dédszülőm Európában tért meg az egyházhoz. Nagyon hithűek voltak az egyházban. Azután néhány felmenőm már nem élt az evangélium szerint. Emiatt gyerekkoromban a szüleim nem nagyon jártak istentiszteletre.

Szerettem a szüleimet. Nagyon fontos leckéket tanítottak nekem. Nem lehetek eléggé hálás nekik a boldog otthonunkért. Azt azonban kisfiúként is éreztem, hogy valami hiányzik amiatt, hogy a családuknak nem nagyon jár istentiszteletre. Egy nap elmentem villamosmal egy könyvesboltig, hogy keressek egy könyvet az egyházról. Szerettem tanulni az evangéliumról.

Amikor a Bölcsesség szaváról olvastam, rájöttem, hogy a szüleim nem élnek annak megfelelően, amit az tanít. De én azt szerettem volna, hogy így tegyenek! Így aztán egy nap az otthon talált összes üveg alkoholt szétörtem a betonpadlón! Azt hittem, hogy édesapám

megbüntet majd, de soha egyetlen szóval sem említette a történeteket.

Ahogy idősebb lettem, egyre többet tanultam az evangéliumról. Elkezdtem megérteni Mennyei Atya gyönyörű tervét. Tizenhat éves voltam, amikor megkeresztelkedtem. Karácsony tájékán gyakran mondogattam magamban: „Nem akarok több karácsonyi ajándékot. Csak azt akarom, hogy a szüleimhez pecsételjenek a templomban.” Hosszú éveken át vártam, hogy ez az álom valóra váljon. A szüleim már elmúltak 80 évesek, amikor családként végre össze lettünk pecsételve! Azon a napon nagy örömet éreztem. Még ma is mindennap nagy örömet érzek amiatt, hogy őket egymáshoz pecsételték, engem pedig hozzájuk. ●

Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás című 2018 évi áprilisi általános konferenciai beszéd alapján.